

Wõta ja loe!

No 5.

RIIGIRAMATUKOGU

Ena terwitused.

Tuntud Norra äratusjutlustaja Albert Lunde jutustab järgmise juhtumise:

„Kui mõningate aastate eest olin Ameerikassee minemas, tuli waene, wana naine mu juure ja ütles: „Kas te ei lubaks mulle, et teete mis wõite mu poja leidmiseks?“

Ena jutustas siis, kuidas ta poeg oli warastanud ena ainsad ja wiimased hoiurahad ja põgenenud nendega Ameerikassee. Kahelja aastat pole taft kuulda olnud midagi.

Küüfisin: „Mida ma ütlen teie pojale, kui leian teda?“

Sügawalt liigutatult wastas ena: „Öelge, talle, et olen annud kõik andeks.“ „Aga mis muud weel?“ „Öelge talle, et armastan teda weel.“ „Ja siis?“ küüfisin weel. „Jah, öelge weel, et ootan talt kirja.“

Läüfisin teekonmale ja käüfisin sel otstarbel Bostonis, kust olid wiimased teated noormehelt. Kolm päewa otsüfisin teda ja sain siis teada ta endist asupaika. Seal ta sain jälle kuulda ta uue korteri aadressi. Läüfisin otsüfima teda seal ta, ise mõeldes, milliselt ta küll peaks wastu wõtma ena terwitused.

Kohtüfisin temaga. Kuna olime pärit samast wallast, siis jutustüfisin alguses koduküla uudiseid. Kuid ta näis olewat päris üksküfifne ja mõtleüfisin juba kogu terwituste toomise asjatüfiks. Ütleüfisin siis küfiski: „Olen otsüfunud sind, et ära anda sulle ena terwiseid.“ Nüüüd peaaegu üles karates toolilt hüüüatas ta: „Ah, minu ena? Kas ta weel siis elab? Milliseld terwiseid ta mulle saatis?“ Küüfijä hää l wäriüfises.

„Ta palus öelda: „Olen annud kõik andeks.“

Noormees oleks peaaegu maha kukkunud imestusest. Pole küfunagi näünud ma nii äkiliselt muudatust inimeses, kui nüüüd näügin. „Kas ta weel midagi ütles?“ küüfisi murdunud noormees. „Ütles, ta ütles, et armastab sind.“ Peites pea käte wahel hakkas ta nutma ja küüfisi: „Kas ta ütles ehk weel midagi?“ „Ütles, et loodab küfult midagi kirja.“

Noormees oli nüüüd wüüdetud ja seda tegi ena armastus.

Jüst samasuguse terwituse on taewane Jsa läüfitanud ärafaranud inimlastele, kes on eüffinud ta wastu, omandades ta rikkused, pöübranud talle selja ja maha jäütnud isamaja. Seesuguse sõnumi saadab ta süü l legi, kes sa teda oled maha jäütnud ja oled püüüdnud ära unustada ta armastust ja armu. Kas mitte see terwitus, et ta annab sulle küfif andeks, armastab sind ja loodab küfult midagi kuulda, jah, kas see terwitus ei soojenda sü süü dant ja ärata sü süü tahtmiselt teda paluma hakata?

Põlem hullumaja.

Mõni aeg tagasi teadsid ajalehed jutustada tulekahjust ühes Ameerika hullumajas. Mõned hulludest olid tormanud ülepea kaela tulle, nagu mängides; teised hüppasid tule eest põgenedes wälja ülemiste kordade aknaist, arwesse wõtmata hüppamispurjeid ja patju, mis oli maha pandud nende jaoks. Kõige kurblikum oli siiski see, et need õnnetud pidasid ametmehi ja hoidjaid oma waenlastena ja sõdisid nende wastu kui metslased. Teised pugesid woodite alla, sõimasid ja hirwitasid sealt oma päästjaid. Nii hullus enamik haigeid leekides.

Kas mitte ükskõikne ja pilkaw maailm ei ole mitmeti sarnane tollele põlewale hullumajale? Kas mitte tuhanded ja jälle tuhanded ei heida end kergemeelselt ajaliku ja igawesse hukatusse, kuigi nad wõiksid leida Kristuses suure Päästja, kaitse ning igawese õndsuse ja rahu?

Kui palju on neid, kes weedawad oma päewad naerdes ja mängides ja ometi need lõpewad tuleleekides, millest Jumala sõna ütleb: „Kes meist wõib seista igawese, põletawa tule juures?“ Kas pole mitte palju neid, kes peawad oma waenlasteks kõiki, kes tahawad peatada neid nende hukatusteedel?

Jeesuse jüngrid lasewad siin ajas endid maailmast pidada meeletuteks seepärast, et on Jeesuses leidnud Päästja ja igawese elu. Kuid igawene Jumal kuulutab maailma lapsed jõledaiks ja meeletuiks, kui nad oma hukatud elu järele astuwad igawikku. Otsi nii kui Jumal ütles sellele mehele ewangeeliumis: „Sina meeletu, täna wõsel nõutakse sinu hing sinult.“ Luuk. 22 : 20.

Lase ennaft päästa!

Mis puudub mul weel?

„Waata uii mitu aastat olen ma sind teeninud ja ei ole ialgi üle su käsu astunud“ Luuk. 15 : 29.

Kui ma esimest ewangelisatsiooni wõisin pidada, elasin ma üle mõnda rõõmusilmapiiku. Ühel erilisest juhusest trahksin siin juures jutustada.

Mu tähelepanu sai juhitud ühele perekonnale, kes eriliselt waga ja usklik oli. Rõõmuga läksin ma sinna majja. Wanaisakest leidsin ma weidit haiglasena woodis. Paljuid aastaid oli ta kõster olnud ja ette lugenud inimestele jutluseraamatust — jumalateenistustel. Me jõudsime pea elawasfe jutuajamise, sest ma märkasin, et ta mitte kaua elada ei wõi! Westluse kestel tundsin ma kitsast oma südames, märgates kuidas ta ainult puhast head nägi oma elus. Tundsin oma südames käsks talle näidata loomuliku inimese ärakadunud seisukorda, kuigi see mulle raske oli, kui noorel. Isake aga oli juba 73 aastane.

Ma küsisin talt, kas ta ka walmis on igawikku astuma? „Ja, juba ammu!“ wastas ta.

Ma küsisin edasi: „Kas olete ka oma naabritega juba kõik ära korraldanud?“

„Ma olen ikka hästi ja rahus elanud kõikidega“ — oli ta vastus.

Siis juhtisin ma ta tähelepanu sellele, et kui üle 70 aastat on elanud, on ta juhtunud ka mõndagi pattu tegema. Kas on see kõik andeks antud ja Kristuse vere alla toodud?

Et wanake ikka oma seisukoha juure jäi, ainult omaft headuseft jutustades, tundsin ma tarvidust weel tõsisemalt teda Jumala walguse ja ta püha ligiolu ette wiia. Ütlestin talle umbes järgmiselt:

„Enne kui lahkun, tahaksin ma paluda teid kolme asja teha:

1. Küsige tõsiselt Jumalalt enda palwes, mis tema teist mõtleb.
2. Paluge teda, et ta Püha Waimu annaks ja see teid walgustada wõiks ning kogu teie elu ta walguse ette wiiks.
3. Katsuge järel end kümne käsu walgel, kas olete kõike neid pidanud?“

Siis lahkusin ma sealt. Järgnewal päewal saatis wanakene mu järele, et ma ruttu teda waatama tuleksin. Kui ma sisse astusin, märkasin ma sügawat muudatust ta näos. Ta ütles liigutatud südamega: „Ma ei ole wõinud kogu õõ magada. Olen üks kadunud inimene. Ei jõudnud ma weel kolmandama käsunigi, kui leidsin, et olen kõigest üle astunud.“

Pisaratega tunnistas ta oma patte. Seal tuli nii mõndagi walguse ette. Nüüd nägi ta oma elu teiste filmadega; kuid surra ei wõind ega tahtnud ta mitte sarnasena kui nüüd oli.

Nüüd wõisin ma ta tähelepanu juhtida Jumala Tallele, kes kõige maailma patud on ära wõtnud. Lapselikus usus haaras ta kinni ristilöödud Snnistegijast ja tõi oma patuse elu ta were alla.

Kui ta naine seda kuulis, (ta oli meie kõnelemise alal me juures olnud), et ta mees kadunud patune on ja armu järele kistendas, murdus temagi kokku: „Mees, sa oled alati parem ja wagam olnud, kui mina. Siis olen mina ju hoopis kadunud!“

Kui pidin ära minema, ja talt weel lõpuks küsisin, kas ta nüüd rõõmuga surra wõib ja millele ta toetub, siis oli ta vastus:

„Üks! Jeesusele, kes mind wastu wõtnud on.“

Kolm päewa hiljem kutsus Issand ta ära.

Jumala walguses kaob meie oma õigus.

F. F.

Rõik õiged.

See, mida tseenest arwame, on tihti hoopis wastoluline Jumala arwamisele. Jumal ütleb: kõik on pattu teinud ja kõrwale läinud — Room. 3:10—12. 23. Inimene aga ütleb: ma pole midagi kurja teinud.

Poolas keegi wend, kes käis wanglais ewangeeliumi kuulutama, palus ühte wangi oma südant Issandale anda. See wastas: „Mis teie mõtlete, olen ma mõni pagan, et ma pöörama pean?“ Ja ometi oli ta ühel tantsupidul kellegi noaga furnuks lõõnud. Üks teine, kes oli karistatud ülekohtu pärast kõlblisel alal, toetus sellele, et ta ikka waga on olnud — on ta ju kirikukooris kaasa laulnud.

Kolmas, kes juba sageli wanglas oli istunud oma warguse pärast, ütles — tal on 6 sõrme ja kuuenda sõrme on armas Jumal talle selleks annud, et ta warastama peab.

Do, milline pimedus waeseis inimsüdameis! Käed werega määratud, südamed kõige ülekohtuga ja patuga rüwetatud, ja siiski inimesed armawad endal õiguse olewat. Mida aga armab Jumal sinust? Wõid ja seefugusena ta püha filmade ette seisma jääda?

Karjase kõrw.

Oma reisielamustest Wenemaal jutustab Dr. Baedeker ühe kujukaja sündmuse.

Äkitskul mägestiku teel, kohtas ta noormehega, kes, otsustades ta riietusest, oli karjane. Ta nägu paistis murelik — tõsine.

„Kuhu nii hilja?“

„Mu wäike tall on eksinud, otsin seda.“

Üheskoos läksid nad teed mööda edasi, peaaegu sõnalausumata, sest karjane silmitses ja kuulatas wahetpidamata. Äkitselt ta hüüatas, siis heitis ta end maha ja wajutas kõrwa wastu maad. Hinge pidades waatles B. teda. Seal hüppas karjane üles ja ta nägu hiilgas.

„Kuulsin ta häält“ hüüdis ta ja ruttas rõõmsalt minema.

Mida B. ei kuulnud, seda kuulis karjase kõrw. Ta oli kuulnud oma lootusetu talle hädakisa.

Jeesus, hea karjane, kuuleb hädakisa, mis ehk küll nõrgalt ja wabiwolt tõuseb hinge sügawusest. Ta kuuleb oma laste waluhüüded, mida ei keegi muu kuule, ja kohe on ta ligidal — walmis aitama.

Armul on piirid ja aeg.

„Korduwalt olin ma kedagi meest kutsunud koosolekuile“, jutustab keegi töötegija Poolas. „Kuid ikka oli tal wabandusi. Ta olewat haiglane ja ei saawat tulla. Kord kohtasin ma temaga meie misjonimaja lähedal ja kutsusin teda koosolekule. Kuid ta ei tulnud ikkagi.“

Mitte kaua pärast seda suri ta naine äkitselt südamerabandusse. Kui ma taas sinna paika tulin, külastasin teda uuesti. Tundsin oma südamets käsku talle lugeda tähendamissoona wiljata wiigipuust. Ma palusin teda antud armuaega ära kasutada ja oma hingeõnnistusele mõelda. Muidu võib Isand teha temaga seda sama, mis wiljata wiigipuuga — maha raiuda. Jumal võib tedagi, nagu ta abikaasat, äkitselt ära kutsuda. Mees oli liigutatud ja hakkas nutma. Kuid ei järgnenud mitte tõsist patukahetsust ja kinnihakkamist õnnistusest. Kui ma taas teda külastasin, oli ta juba igawiku tõsiduse unustanud. Raske südamega lahkusin sealt. Mõne kuu pärast suri ta äkiselt, nagu ta nainegi, südamerabandusse.

„Ära wiibi siis, ära wiibi siis!“

Sulle Waimu kutsumiskell just nüüd lööb!“

Toimetaja **Peter Sinf.** „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2 × kuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige ja lewitage! Toetusi traktatimisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — Koidu 68.b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wälism. Piibliseltjilt, Rataskaewu 4 Tallinna; sealsamas jaada ta igasuguseid piibleid ja piibliofi.